BESCHIKKING VAN HET HOF (Vierde kamer)
15 januari 1998 *

In zaak C-403/95 P,

D. Obst, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Everberg (België), vertegenwoordigd door L. Mahlberg, advocaat te Bonn, domicilie gekozen hebbende te Bridel (Luxemburg) bij M. Moritz, Rue de Schönfels 25 A,

rekwirant,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 19 oktober 1995, Obst/ Commissie (T-562/93, JurAmbt. blz. II-737), strekkende tot vernietiging van dit arrest,

andere partij bij de procedure:

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Currall, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door B. Wägenbaur, advocaat te Hamburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: H. Ragnemalm, kamerpresident, J. L. Murray en K. M. Ioannou (rapporteur), rechters,

* Procestaal: Duits.

advocaat-generaal: M. B. Elmer
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 27 december 1995, heeft D. Obst krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG en de overeenkomstige bepalingen van de Statuten-EGKS en-EGA van het Hof van Justitie, hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van 19 oktober 1995 (Obst/Commissie, T-562/93, JurAmbt. blz. II-737; hierna: „bestreden arrest"), voor zover het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen daarbij, na de Commissie te hebben veroordeeld om hem te vergoeden voor de door hem geleden morele schade, zijn beroep heeft verworpen voor zover het strekte tot nietigverklaring van advies nr. 45/93 van 18 februari 1993 van het raadgevend comité benoemingen, inhoudende dat zijn sollicitatie niet in aanmerking kon worden genomen, en van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 tot afwijzing van zijn sollicitatie, en voorts tot vergoeding van de materiële schade die hij zou hebben geleden.

2 De punten 1 tot en met 11 van het bestreden arrest luiden als volgt:

„1. Verzoeker, ambtenaar in de rang A 4, is adjunct-hoofd van de eenheid ‚Wetgeving inzake plantaardige producten en diervoeding' bij het directoraat-generaal Landbouw (DG VI).

2. Op 18 december 1991 heeft de Commissie besloten in het kader van DG VI een nieuwe eenheid te creëren, die belast is met de veterinaire en fytosanitaire inspec-

ties en controles waarin de gemeenschapswetgeving voorziet. Op 30 juni 1992 heeft de Commissie overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub a, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (hierna: ‚Statuut'), kennisgeving van vacature COM/056/92 gepubliceerd, betreffende de post van hoofd van de eenheid ‚fytosanitaire inspecties en controles' waarin zij voornemens was te voorzien in de rangen A 3, A 4 of A 5. Verzoeker heeft gesolliciteerd op 14 juli 1992.

3. De kennisgeving van vacature luidde als volgt:

‚Hoofd van de eenheid belast met de leiding en coördinatie van de werkzaamheden van de eenheid ‚fytosanitaire inspecties en controles' in het kader van het Bureau EC voor veterinaire en fytosanitaire inspecties en controles.'

4. Naast verzoeker hebben nog vijf andere kandidaten naar deze post gesolliciteerd, waaronder G, ambtenaar in de rang A 5, die in dienst van de Commissie is getreden in juni 1990 in dezelfde eenheid als verzoeker, en die naderhand op de litigieuze post is aangesteld.

5. Na onderzoek van de sollicitaties heeft het tot aanstelling bevoegd gezag besloten voorlopig niet in de betrokken post te voorzien. Op 7 januari 1993 heeft zij de kennisgeving van vacature opnieuw gepubliceerd met de vermelding ‚herpublicatie' (hierna: ‚nieuwe publicatie'), waarbij zij aangetekend dat deze nieuwe publicatie in alle opzichten identiek was met die van 30 juni 1992.

6. Na de nieuwe publicatie heeft verzoeker op 20 januari 1993 opnieuw gesolliciteerd. Een kandidaat die na de eerste publicatie van de kennisgeving van vacature niet had gesolliciteerd, heeft na de nieuwe publicatie wel een sollicitatie ingediend.

7. Op 12 februari 1993 heeft verzoeker overeenkomstig artikel 90 van het Statuut een klacht ingediend tegen de ‚stilzwijgende afwijzing' van zijn sollicitatie van

14 juli 1992, stellende dat hij nooit in kennis was gesteld van een besluit van de Commissie voordat de vacature opnieuw werd gepubliceerd.

8. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Gerecht op 14 september 1993 heeft verzoeker beroep ingesteld tot nietigverklaring van ‚het stilzwijgend besluit tot afwijzing' van zijn sollicitatie van 14 juli 1992. Bij beschikking van 20 mei 1994 heeft het Gerecht het beroep niet-ontvankelijk verklaard, op grond dat de nieuwe publicatie niet kan worden aangemerkt als een stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers sollicitatie, en dus te zijnen aanzien niet was te beschouwen als een bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut (Obst/Commissie, T-510/93, JurAmbt. blz. II-461).

9. Inmiddels had de secretaris van het raadgevend comité benoemingen (hierna: ‚raadgevend comité') bij nota van 26 februari 1993 verzoeker in kennis gesteld van de conclusie neergelegd in advies nr. 45/93 van 18 februari 1993 (hierna: ‚advies van het raadgevend comité'), inhoudende dat zijn sollicitatie naar de betrokken post niet in aanmerking kon worden genomen. Na een onderzoek van de zeven sollicitaties die na de nieuwe publicatie en het advies van het raadgevend comité, dat zich had uitgesproken ten gunste van de sollicitatie van G, is het tot aanstelling bevoegd gezag overgegaan tot de benoeming op de betrokken post van G, die zich reeds bij de eerste publicatie kandidaat had gesteld. Bij nota van 22 maart 1993 heeft het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeker in kennis gesteld van zijn besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie.

10. Op 6 april 1993 heeft verzoeker overeenkomstig artikel 90 van het Statuut een klacht ingediend, onder meer tegen de nota van het raadgevend comité van 26 februari 1993, en tegen het besluit neergelegd in de nota van het tot aanstelling bevoegd gezag van 22 maart 1993.

11. Op 6 augustus 1993 is verzoekers klacht stilzwijgend afgewezen."

3 In deze omstandigheden heeft verzoeker tegen de Commissie beroep ingesteld, ertoe strekkende, na de intrekking van sommige van zijn aanvankelijke conclusies, het advies van het raadgevend comité en het bij nota van 22 maart 1993 meege-

deelde besluit van de Commissie te doen intrekken. Tevens verzocht verzoeker het Gerecht de Commissie te veroordelen tot vergoeding van de materiële en morele schade die hij zou hebben geleden.

Het bestreden arrest

4 In punt 24 van het bestreden arrest heeft het Gerecht verzoekers conclusies tot nietigverklaring van het advies van het raadgevend comité niet-ontvankelijk verklaard, op grond dat de beraadslaging van dit comité een louter voorbereidende handeling was die als zodanig verzoekers statutaire positie niet kon aantasten, en derhalve voor hem niet bezwarend was.

5 Verzoekers conclusies tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 tot afwijzing van zijn sollicitatie, waren in wezen gebaseerd op zes middelen, ontleend aan respectievelijk procedurefouten, schending van artikel 45 van het Statuut, misbruik van bevoegdheid of van procedure, schending van de zorgplicht te zijnen opzichte, schending van het gelijkheidsbeginsel, en ten slotte schending van de verplichting om het besluit van 22 maart 1993 te motiveren.

6 Het Gerecht heeft deze middelen tot nietigverklaring afgewezen. Wat evenwel het middel betreft ontleend aan het ontbreken van motivering, heeft het Gerecht in punt 78 vastgesteld, dat de nota van de Commissie van 22 maart 1993, waarbij verzoeker in kennis werd gesteld van de afwijzing van zijn sollicitatie, geen enkele motivering voor deze afwijzing bevatte, en dat verzoeker vóór de instelling van zijn beroep bij het Gerecht geen met redenen omkleed besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie had ontvangen, aan welke vaststelling het Gerecht in punt 79 de beoordeling heeft verbonden, dat verzoekers sollicitatie niet is afgewezen in een context die hem bekend was, en dat de loutere kennis van de voorbereidende werkzaamheden voor de oprichting van een nieuwe eenheid op zich niet volstond om hem voldoende nauwkeurige aanwijzingen te verschaffen over de gronden die het tot aanstelling bevoegd gezag er in concreto toe hadden gebracht zijn sollicitatie af te wijzen.

7 In punt 81 van het bestreden arrest heeft het Gerecht hier evenwel bij aangetekend, dat verzoekers beroep in wezen strekte tot vergoeding van de schade die de afwijzing van zijn sollicitatie hem zou hebben veroorzaakt. In deze context was het Gerecht van oordeel, dat de nietigverklaring wegens het ontbreken van motivering van het besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie, een te zware sanctie zou zijn, en dat de toekenning van een schadevergoeding de vorm van herstel was die het meest in overeenstemming was met zowel verzoekers belangen als met het dienstbelang.

8 Voorts heeft het Gerecht in punt 84 ook verzoekers conclusies strekkende tot vaststelling van de onregelmatigheid van de afwijzing van zijn sollicitatie, afgewezen, en in punt 87 eveneens die betreffende de vergoeding van de beweerdelijk door hem geleden materiële schade.

9 Wat de morele schade betreft, heeft het Gerecht, na te hebben herinnerd aan de vaststelling in punt 79 van het arrest dat het tot aanstelling bevoegd gezag zijn besluit niet had gemotiveerd, in punt 90 geoordeeld, dat het totale ontbreken van motivering van een besluit tot afwijzing van een sollicitatie een dienstfout vormt die recht op vergoeding van de door verzoeker geleden morele schade doet ontstaan.

10 Bij de beoordeling van de geleden schade heeft het Gerecht in punt 91 in aanmerking genomen, dat verzoeker een gerechtelijke procedure heeft moeten inleiden om de motivering van het besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie te vernemen. In die omstandigheden is het Gerecht, op basis van een raming van de schade ex aequo et bono, tot het oordeel gekomen, dat een bedrag van 2 000 ECU voor verzoeker een passende vergoeding vormde.

Conclusies en middelen van partijen

11 Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

„— het bestreden arrest te vernietigen, voor zover het beroep is verworpen en rekwirant in de kosten is verwezen;

— nietig te verklaren het besluit van de Commissie dat hem bij nota van 22 maart 1993 is meegedeeld, en waarbij zijn sollicitatie naar voormelde post is afgewezen;

— vast te stellen dat de afwijzing van de sollicitatie van rekwirant naar voormelde post, een schending van het recht vormt;

— vast te stellen, dat de Commissie is gehouden tot vergoeding van de materiële schade die rekwirant ten gevolge daarvan in de toekomt zou kunnen lijden;

— rekwirant billijkheidshalve ter vergoeding van de door hem geleden morele schade een hoger bedrag dan 2 000 ECU toe te kennen;

— subsidiair: de zaak naar het Gerecht van eerste aanleg terug te verwijzen voor nieuwe terechtzitting, maatregelen van instructie en uitspraak;

— de Commissie te verwijzen in alle kosten van het geding, daaronder begrepen die betreffende de eerdere procedure en die betreffende de onderhavige procedure;

— voorzover nodig en subsidiair, de kosten aan te houden."

12 In zijn hogere voorziening preciseert rekwirant, dat hij niet opkomt tegen het arrest van het Gerecht voor zover daarbij het verzoek om nietigverklaring van het advies van het raadgevend comité is afgewezen, en voorts, dat hij de vernietiging uitsluitend vordert met betrekking tot de afwijzing van zijn tweede sollicitatie van 20 januari 1993.

13 Wat voorts de middelen in hogere voorziening betreft, preciseert rekwirant, dat hij alle door het Gerecht onderzochte vorderingen en middelen handhaaft, en tot staving van zijn hogere voorziening aanvoert. De middelen in hogere voorziening omvatten vier punten:

a) de afwijzing van het verzoek om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 tot afwijzing van de sollicitatie van rekwirant;

b) onwettigheid van de afwijzing van de sollicitatie van rekwirant naar de litigieuze post;

c) vergoeding van de materiële en morele schade;

d) kosten.

14 De Commissie concludeert tot afwijzing van de hogere voorziening wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid of kennelijke ongegrondheid.

Beoordeling door het Gerecht

15 Ingevolge artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, kan wanneer de hogere voorziening geheel of gedeeltelijk kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, het Hof op ieder moment bij met redenen omklede

beschikking de hogere voorziening afwijzen zonder de mondelinge behandeling te openen.

16 Bovendien kan ingevolge artikel 51, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG de hogere voorziening alleen rechtsvragen betreffen, en moet zij gebaseerd zijn op middelen ontleend aan onbevoegdheid van het Gerecht, onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht, waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan, dan wel schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht. Artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering preciseert, dat het verzoekschrift in hogere voorziening de aangevoerde middelen en argumenten rechtens moet bevatten.

17 Uit laatstbedoelde twee bepalingen blijkt, dat een hogere voorziening nauwkeurig de bestreden elementen van het arrest moet weergeven, alsmede de argumenten rechtens tot staving van het verzoek om vernietiging van het arrest.

18 Volgens vaste rechtspraak voldoet een hogere voorziening, die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten — met inbegrip van die welke zijn gebaseerd op door het Gerecht uitdrukkelijk verworpen feiten — herhaalt of letterlijk overneemt, niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof op grond van artikel 49 van zijn Statuut-EG niet bevoegd is (zie beschikkingen van 26 april 1993, Kupka-Floridi/Economisch en Sociaal Comité, C-244/92 P, Jurispr. blz. I-2041, punt 10; 7 maart 1994, De Hoe/Commissie, C-338/93 P, Jurispr. blz. I-819, punt 19; 26 september 1994, X/Commissie, C-26/94 P, Jurispr. blz. I-4379, punt 13, en 17 oktober 1995, Turner/Commissie, C-62/94 P, Jurispr. blz. I-3177, punt 17).

19 In casu voldoen de door rekwirant aangevoerde middelen niet aan deze vereisten.

De afwijzing van het verzoek om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 tot afwijzing van de sollicitatie van rekwirant

20 Wat de afwijzing van het verzoek om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 betreft, voert rekwirant vier middelen aan, ontleend aan procedurefouten, schending van artikel 45 van het Statuut, schending van de zorgplicht en de plicht tot loyaliteit, alsmede schending van het gelijkheidsbeginsel.

Eerste middel: procedurefouten

21 Dit eerste middel omvat twee onderdelen.

22 Met het eerste onderdeel voert rekwirant aan, dat het tot aanstelling bevoegd gezag blijkens de bewoordingen van zijn nota van 22 maart 1993 („het tot aanstelling bevoegd gezag heeft uw sollicitatie naar de vacante post niet in aanmerking kunnen nemen"), hem heeft meegedeeld dat het op juridische of andere gronden in de onmogelijkheid verkeert hem op de vacante post te benoemen. Hij verwijt het Gerecht dus, dat het de feiten die aan het geding ten grondslag liggen, niet voldoende diepgaand heeft onderzocht, en dit in weerwil van zijn uitdrukkelijk aanbod om het bewijs te leveren van de door hem aangevoerde argumenten. Hij voegt hieraan toe, dat er in werkelijkheid geen enkel beletsel bestond, zodat het besluit van 22 maart 1993 onjuist is en niet naar behoren gemotiveerd.

23 In dit verband moet worden vastgesteld, dat rekwirant, zonder te preciseren over welke punten van het bestreden arrest het gaat, de beoordeling van de feiten door het Gerecht betwist, zodat het eerste onderdeel van dit middel er uitsluitend toe strekt zijn vordering opnieuw te doen onderzoeken. Dit onderdeel kan derhalve niet slagen.

24 Met het tweede onderdeel van ditzelfde middel, komt rekwirant op tegen punt 36 van het bestreden arrest, waarbij het Gerecht overeenkomstig artikel 48, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, het onderdeel van het middel ontleend aan een procedurefout binnen het raadgevend comité, niet-ontvankelijk heeft verklaard, op grond dat rekwirant zulks eerst tijdens de mondelinge behandeling heeft opgeworpen.

25 Rekwirant is van mening, dat het Gerecht ten onrechte heeft geoordeeld, dat deze conclusie niet-ontvankelijk was, nu zij, anders dan het Gerecht stelt, niet tijdens de mondelinge behandeling is aangevoerd, doch reeds in repliek. Rekwirant voegt hieraan toe, dat deze conclusie gegrond was, nu het tot aanstelling bevoegd gezag onregelmatig had gehandeld, waar het in de tekst van de kennisgeving van de vacature het vereiste van een „gespecialiseerde opleiding" niet had vermeld. Ten slotte zou het raadgevend comité zijn zienswijze over het niveau van de litigieuze post eerst na het onderzoek van de sollicitaties definitief hebben vastgesteld.

26 Voor zover met het tweede onderdeel van dit middel wordt opgekomen tegen het door het Gerecht vastgestelde feit, dat rekwirant dit onderdeel voor het eerst tijdens de mondelinge behandeling heeft opgeworpen, zij erop gewezen, dat alleen het Gerecht bevoegd is om te beslissen in welke fase van de procedure voor het Gerecht een middel wordt opgeworpen. Hieruit volgt, dat niet behoeft te worden ingegaan op de andere argumenten betreffende dit onderdeel, dat derhalve niet kan slagen.

27 Uit wat voorafgaat volgt, dat het eerste middel in hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk is.

Tweede middel: schending van artikel 45 van het Statuut

28 Volgens rekwirant heeft het Gerecht artikel 45 van het Statuut geschonden, dat voorziet in een onderzoek waarbij de verdiensten der ambtenaren die voor bevordering in aanmerking komen, alsmede de beoordelingsrapporten die over hen zijn uitgebracht, onderling worden vergeleken.

29 Volgens dit middel is het Gerecht er ten onrechte van uitgegaan, dat de Commissie op regelmatige wijze haar beoordelingsbevoegdheid zou hebben uitgeoefend, nu het tot aanstelling bevoegd gezag rekening heeft gehouden met elementen die in de kennisgeving van vacature niet waren gepreciseerd. Verzoeker stelt, dat het Gerecht heeft bevestigd, dat voor de vacante post een „gespecialiseerde opleiding" noodzakelijk was, hoewel deze voorwaarde, die in de kennisgeving van vacature niet was gesteld, eerst achteraf is opgelegd. Hij voegt daaraan toe, dat de afwijzing van zijn sollicitatie door het tot aanstelling bevoegd gezag gebaseerd was op een kennelijke beoordelingsfout, zodat het Gerecht het dossier grondiger had moeten onderzoeken, dan wel de verklaringen van de Commissie afwijzen.

30 In dit verband volgt uit het bestreden arrest, inzonderheid uit de punten 44 tot en met 55, dat het Gerecht, na een onderzoek van met name de inhoud van de kennisgeving van vacature, van het besluit van de Commissie van 18 december 1991 betreffende de oprichting van de nieuwe eenheid, en van de mededeling van de Commissie van 5 juni 1991, getiteld „Middelen die dringend ten uitvoer moeten worden gelegd ter verzekering van de totstandkoming van de interne markt in de veterinaire en fytosanitaire sectoren", in punt 50 tot de vaststelling is gekomen, dat de Commissie binnen de grenzen van een behoorlijke uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid is gebleven.

31 Voorts heeft het Gerecht, na in de punten 51 tot en met 54 de kwalificaties te hebben onderzocht van rekwirant en van G, alsmede de notulen van het raadgevend comité van 18 februari 1993 en het advies van dit comité, en verder ook nog de verklaring van rekwirant dat de Commissie weinig aandacht had besteed aan zijn beoordelingsrapport, in punt 55 tot de vaststelling gekomen, dat bij onderzoek van het dossier niet was gebleken van enig element op grond waarvan kon worden geconcludeerd dat de beoordeling van de verdiensten van de kandidaten was aangetast door een dwaling feitelijk of rechtens.

32 Hieraan moet worden toegevoegd, dat het Gerecht in hetzelfde punt te kennen gaf, dat het door de processtukken voldoende was voorgelicht, en het niet nodig achtte de Commissie te verzoeken, bij wege van maatregelen tot organisatie van de procesvoering, meer specifiek aan te geven welke de door de kennisgeving van vacature gestelde voorwaarden en verlangde kwalificaties waren waaraan rekwirant niet voldeed, en conform diens voorstel getuigen te horen met betrekking tot zijn kwalificaties.

33 In die omstandigheden is het tweede middel kennelijk ongegrond.

Derde middel: schending van de zorgplicht en de loyaliteitsplicht

34 Met dit derde middel voert rekwirant aan, dat gelet op de vorige twee middelen, het tot aanstelling bevoegd gezag een beoordelingsfout heeft gemaakt, zodat geen enkel dienstbelang de aanstelling van G kon rechtvaardigen. Ingevolge de zorgplicht diende het tot aanstelling bevoegd gezag integendeel rekwirant aan te stellen.

35 In dit verband moet worden vastgesteld, dat rekwirant de elementen van het arrest waartegen zijn bezwaren zijn gericht, noch de argumenten rechtens tot staving van dit middel, precies aangeeft. Dit middel is dus kennelijk niet-ontvankelijk.

Vierde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel

36 Met dit vierde middel verwijt rekwirant het Gerecht dat het heeft nagelaten punt 74 van het bestreden arrest te motiveren.

37 In dit verband zij eraan herinnerd, dat rekwirant in zijn verzoekschrift had aangevoerd, dat het besluit tot aanstelling van G een schending vormde van het beginsel van gelijke behandeling, nu de Commissie van bepaalde ambtenaren die met soortgelijke opdrachten waren belast, geen gespecialiseerde opleiding verlangde.

38 In punt 74 van het bestreden arrest heeft het Gerecht op dit middel geantwoord als volgt:

„Het Gerecht brengt in herinnering, dat het in punt 50 hierboven heeft geoordeeld, dat de Commissie binnen de grenzen van een behoorlijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid is gebleven, waar zij oordeelde dat op de post van hoofd van de eenheid een ambtenaar moest worden aangesteld met een gespecialiseerde opleiding alsmede ervaring inzake controles ter plaatse in de betrokken sectoren. Onder deze omstandigheden is het Gerecht van oordeel, dat, gesteld dat de Commissie soortgelijke criteria had moeten opleggen voor bepaalde andere ambtenaren die met vergelijkbare opdrachten worden belast, verzoeker zich niet kan beroepen op het beginsel van gelijkheid van behandeling onder verwijzing naar eventuele onregelmatigheden waarvan anderen hebben kunnen profiteren (zie bijvoorbeeld arrest Gerecht van 14 mei 1991, Zoder/Parlement, T-30/90, Jurispr. blz. II-207, punt 26). Overigens zij erop gewezen, dat tot staving van dit middel geen enkel zelfstandig argument is aangevoerd, en dat het gebaseerd is op argumenten die zijn uiteengezet in het kader van de vorige middelen, die zijn afgewezen."

39 Volgens rekwirant had het Gerecht zich integendeel moeten afvragen op welke gronden de Commissie het niet nodig achtte, in de veterinaire sector op een soortgelijke post een hoofd van een eenheid aan te stellen met een gespecialiseerde beroepsopleiding. Volgens hem had het Gerecht hieruit moeten afleiden, dat een aanstelling op een soortgelijke post gerechtvaardigd was door de elementen van de zaak; het Gerecht had vervolgens moeten vaststellen, dat de a posteriori opgelegde beperking in de vorm van het vereiste van een gespecialiseerde beroepsopleiding in het geval van rekwirant, wel degelijk een schending uitmaakte van het beginsel van gelijkheid van behandeling, en dus op deze grond onrechtmatig was.

40 In dit verband moet worden vastgesteld, dat dit middel, dat zich beperkt tot een herhaling van het voor het Gerecht aangevoerde middel alsmede betwisting van de beoordeling van de feiten door het Gerecht, in werkelijkheid strekt tot een heronderzoek van het aanvankelijke verzoek, zodat het kennelijk niet-ontvankelijk is.

De onwettigheid van de afwijzing van de sollicitatie van rekwirant naar de litigieuze post

41 Wat de onwettigheid van de afwijzing van zijn sollicitatie naar de litigieuze post betreft, wijst rekwirant erop, dat dit onderdeel van zijn vordering uitsluitend zijn tweede sollicitatie betreft. Hij is van mening, dat hij belang heeft bij deze vaststelling, op grond dat zulks hem in staat zal stellen in de toekomst een schadevergoeding te verkrijgen. Wat de rechtvaardiging betreft van de handhaving van zijn vordering, verwijst rekwirant naar de uiteenzetting van middelen in het kader van het eerste onderdeel van zijn vordering.

42 In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen, dat de hogere voorziening niet de middelen en argumenten bevat die worden aangevoerd tot staving van de vordering, en dat de loutere verwijzing naar de uiteenzetting van de vroeger uiteengezette middelen betreffende de nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 maart 1993 ontoereikend is voor een nauwkeurige aanduiding van de betwiste elementen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd (zie inzonderheid arrest van 29 mei 1997, De Rijk/Commissie, C-153/96 P, Jurispr. blz. I-2901, punt 15). Het middel is dus kennelijk niet-ontvankelijk.

De vergoeding van de materiële en morele schade

43 De vordering betreffende de conclusies strekkende tot vergoeding van de materiële en morele schade, omvat twee onderscheiden onderdelen.

44 Wat in de eerste plaats het middel betreffende de materiële schade betreft, verwijt rekwirant het Gerecht, dat het zijn conclusies verkeerd heeft uitgelegd. Volgens hem was het Gerecht ten onrechte van oordeel, dat zijn vordering strekte tot betaling van schadevergoeding, hoewel hij enkel om vaststelling had verzocht dat de Commissie gehouden was tot vergoeding van de schade die in de toekomst zou kunnen ontstaan. Volgens rekwirant is een dergelijke vordering ontvankelijk, aangezien hij een wettig belang heeft bij de vaststelling van de toekomstige schadevergoedingsplicht van het tot aanstelling bevoegd gezag. Deze vordering zou eveneens gegrond zijn nu rekwirant, indien zijn sollicitatie niet op onrechtmatige wijze was afgewezen, op de betrokken post zou zijn aangesteld.

45 In dit verband zij erop gewezen, dat het Gerecht in de punten 86 en 87 van het bestreden arrest als volgt heeft geoordeeld:

„86. Wat de gestelde materiële schade betreft, herinnert het Gerecht eraan, dat volgens vaste rechtspraak de Gemeenschap eerst aansprakelijk kan worden gesteld wanneer is voldaan aan een aantal voorwaarden, namelijk dat de aan de instellingen verweten gedraging onwettig is, dat er werkelijk schade is geleden, en dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de gedraging en de gestelde schade (zie bijvoorbeeld arrest Gerecht van 9 februari 1994, Latham/Commissie, reeds aangehaald, punt 63).

87. In het onderhavige geval behoeft geen uitspraak te worden gedaan over de ontvankelijkheid van dit onderdeel van de vordering, en moet worden vastgesteld dat vaststaat dat verzoeker tot nog toe geen materiële schade heeft geleden vanwege het feit dat in de betrokken post is voorzien in de rang A 4, in welke rang verzoeker thans is ingedeeld. In deze omstandigheden volgt uit de rechtspraak, dat verzoeker geen materiële schade kan aanvoeren (zie arrest van 24 januari 1991, Latham/Commissie, reeds aangehaald, punt 43)."

46 Vastgesteld moet worden dat het Gerecht, na te hebben vastgesteld dat één van de voorwaarden voor de aansprakelijkheid van de Gemeenschap is, dat er werkelijk schade is ontstaan, terecht de conclusies van rekwirant heeft afgewezen, zonder zich uit de spreken over de ontvankelijkheid van dit onderdeel van de conclusies. Gesteld namelijk dat de conclusies van rekwirant voor het Gerecht, zoals rekwirant aanvoert, niet strekten tot betaling van schadevergoeding, maar tot vaststelling dat de Gemeenschap tot schadevergoeding is gehouden, is opdat een dergelijke verplichting van de Gemeenschap zou vaststaan, vereist dat er werkelijk schade is, dit wil zeggen dat de schade bestaat op het tijdstip van het instellen van het beroep. Nu het Gerecht in punt 87 heeft vastgesteld, dat rekwirant tot nog toe geen materiële schade heeft geleden, moesten diens middelen ter zake worden verworpen.

47 Dit middel is dus kennelijk ongegrond.

48 Wat in de tweede plaats het middel betreffende de morele schade betreft, is rekwirant van mening dat deze veel hoger is dan het bedrag van 2 000 ECU waartoe de Commissie is veroordeeld, nu deze schade niet uitsluitend is terug te voeren op het ontbreken van motivering van de weigering om hem aan te stellen, doch in wezen op de onwettige afwijzing van zijn sollicitatie, waardoor hij zich diep gekrenkt voelt.

49 In dit verband zij erop gewezen, dat dit middel gebaseerd is op de onwettigheid van de afwijzing van de sollicitatie van rekwirant door het tot aanstelling bevoegd gezag.

50 Zoals hierboven uiteengezet, is het middel tot hogere voorziening betreffende de onwettige afwijzing van zijn sollicitatie verworpen. Bijgevolg is dit middel kennelijk ongegrond.

51 In die omstandigheden dienen de door rekwirant aangevoerde middelen overeenkomstig artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid of ongegrondheid te worden verworpen.

De kosten voor het Gerecht

52 Ten slotte voert rekwirant aan, dat het Gerecht, gelet op de houding van de Commissie, haar in de kosten van het geding had moeten verwijzen.

53 In dit verband kan worden volstaan met eraan te herinneren, dat wanneer alle andere middelen die zijn aangevoerd in een hogere voorziening tegen een arrest van het Gerecht zijn verworpen, het middel betreffende de kosten krachtens artikel 51, tweede alinea, van 's Hofs Statuut niet-ontvankelijk moet worden verklaard (arrest van 14 september 1995, Henrichs/Commissie, C-396/93 P, Jurispr. blz. I-2611, punten 65 en 66).

54 Gelet op een en ander, dient de hogere voorziening in haar geheel te worden verworpen.

Kosten

55 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat ingevolge artikel 118 van het Reglement eveneens van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement blijven evenwel de kosten, door de instellingen in beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste. Ingevolge artikel 122, tweede alinea, van dit Reglement is artikel 70 echter niet van toepassing, indien de hogere voorziening door ambtenaren of andere personeelsleden van de instellingen is ingesteld. Daar rekwirant in het ongelijk is gesteld, dient hij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer)

beschikt:

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Rekwirant wordt verwezen in de kosten.

Luxemburg, 15 januari 1998.

De griffier

R. Grass

De president van de Vierde kamer

H. Ragnemalm